

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 13 października 2020 r.

Pozycja 296

POSTANOWIENIE z dnia 15 stycznia 2020 r. Sygn. akt Ts 70/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej MKS sp. z o.o. z siedzibą w T. w sprawie zgodności:

art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) w zakresie, w jakim:

- a) „wskutek rozwoju judykatury przepis ten poddaje pod wyłączną właściwość sądów okręgowych jedynie roszczenia niemajątkowe podczas, gdy gramatyczna i celowościowa wykładnia normy prawnej poddaje pod wyłączną właściwość sądów okręgowych roszczenia, których podstawą jest ochrona praw niemajątkowych i ewentualne dochodzenie wraz z nimi roszczeń majątkowych związanych z ochroną tychże praw niemajątkowych”,
- b) „przepis ten nie wskazuje katalogu praw majątkowych i niemajątkowych, od którego zależy rozpoznanie sprawy przez właściwy sąd”

z art. 45 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 26 kwietnia 2018 r. (data nadania) MKS sp. z o.o. (dalej: skarżąca), reprezentowana przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego:

Skarżąca wniosła o zasądzenie od swojego poprzedniego pełnomocnika, A.S. (dalej: pozwana), kwoty 15 000 zł wraz z odsetkami za bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięcie drogi do złożenia skargi konstytucyjnej.

Wyrokiem z 28 kwietnia 2016 r. (sygn. akt [...]) Sąd Rejonowy w M. oddalił powództwo skarżące. Orzekający sąd wskazał, że ewentualną podstawę prawną roszczeń powoda stanowią art. 23 i art. 24 w związku z art. 448 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (ówcześnie: Dz. U. z 2016 r. poz. 380; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, ze zm.). Zdaniem sądu, pozwana – w toku postępowania – obaliła domniemanie bezprawności działa-

nia i w konsekwencji nie ponosi ona odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych skarżącej. Skarżąca od powyższego orzeczenia wniosła apelację.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 15 września 2017 r. (sygn. akt [...]): dalej: wyrok Sądu Okręgowego) apelację oddalił.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału z 16 września 2019 r. skarżąca została wezwana do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej m.in. przez udokumentowanie daty: doręczenia skarżącej wyroku Sądu Okręgowego w K. z 15 września 2017 r. (sygn. akt [...]), wystąpienia przez skarżącą z wnioskiem, o którym mowa w art. 44 ust. 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 2393) oraz udokumentowanie daty doręczenia poprzedniemu pełnomocnikowi skarżącej rozstrzygnięcia organu samorządu radcowskiego wyznaczającego go jako pełnomocnika z urzędu.

W piśmie procesowym z 2 października 2019 r. (data nadania) skarżąca ustosunkowała się do powyższego wezwania.

3. Zdaniem skarżącej, na skutek wydania wyroku Sądu Okręgowego doszło do naruszenia jej prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (art. 45 ust. 1 Konstytucji) oraz zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Ma ona gwarantować, że obowiązujące w systemie prawa akty normatywne nie będą stanowiły źródła ich naruszeń. Jej merytoryczne rozpoznanie uzależnione jest od spełnienia licznych przesłanek, wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK).

2. Trybunał stwierdza, że skarga konstytucyjna została wniesiona z przekroczeniem terminu przewidzianego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK.

Skarżąca, jako ostateczne orzeczenie w sprawie, wskazała wyrok Sądu Okręgowego w K. z 15 września 2017 r. (sygn. akt [...]), który został jej doręczony 6 listopada 2017 r., a więc tego dnia rozpoczął bieg trzymiesięczny termin do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Z pisma procesowego skarżącej z 2 października 2019 r. (data nadania) wynika, że 20 listopada 2017 r., wystąpiła ona z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej, a więc 13 dni po doręczeniu jej ostatecznego orzeczenia. Oznacza to, że tego samego dnia nastąpiło zawieszenie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Pismo Okręgowej Izby Radców Prawnych w K., wyznaczające imiennie radcę prawnego w sprawie skarżącej, zostało doręczone pełnomocnikowi 29 stycznia 2018 r. Tego dnia nastąpiło więc wznowienie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej, czyli na jej wniesienie pozostało 77 dni (90 dni pomniejszone o 13 dni). Skarga konstytucyjna została tymczasem skierowana do Trybunału Konstytucyjnego 26 kwietnia 2018 r., tzn. po upływie 87 dni.

Konkludując, Trybunał stwierdza, że rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona po upływie 100 dni (87 dni powiększone o 13 dni) od doręczenia skarżącej ostatecznego orzeczenia, a zatem z przekroczeniem terminu określonego w u.o.t.p. TK.

Odnosząc się natomiast do kwestii zmiany osoby pełnomocnika z urzędu, Trybunał stwierdza, że zmiana ta, już po doręczeniu prawidłowo ustanowionemu pełnomocnikowi

z urzędu wyroku wraz z uzasadnieniem, nie ma wpływu na zmianę początku biegu terminu do złożenia skargi konstytucyjnej wobec braku ku temu podstaw w art. 44 ust. 3 u.o.t.p TK (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 listopada 2019 r., sygn. SK 6/18, OTK ZU A/2019, poz. 62). Zwolnienie z obowiązku reprezentowania skarżącej przez pierwszego pełnomocnika, jak i wyznaczenie kolejnego, nie miało wpływu na bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Okoliczność ta jest samodzielną podstawą odmowy nadania skardze dalszego biegu (art. 77 ust. 1 w związku z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.